

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1715208013
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1715208013.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: W. T., R.. XX.X.XXXX, D. C. N., I. Č.. X, zastúpená: JUDr. Eva Klemová, advokátka so sídlom v Pezinku, M.R. Štefánika č. 1, proti žalovanému: S. T., R.. XX.X.XXXX, D. C. N., I. Č.. X, zastúpený: Mgr. Ivan Košťál, advokát so sídlom v Nitre, Štúrova č. 1, V. C. D., na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 21. mája 2018 č.k. 9c 191/2015-341 v spojení s opravným uznesením zo dňa 10. augusta 2018 č.k. 9C 191/2015-385 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu s opravným uznesením zo dňa 10. augusta 2018 č.k. 9C 191/2015-385 v celom rozsahu p o t v r d z u j e.

Žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. mája 2018 č.k. 9c 191/2015-341 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a žalovaného tak, že nehnuteľnosti: byt č. XX, na 9. poschodí bytového domu s. č. XXXX, postaveného na parcele registra „C“ parc.č. XXX/XX, vchod č. 1, I.T. B., N., a spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, súp.č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX, okres N., obec N., katastrálne územie N. a spoluvlastnícky podiel XXXX/XXXXXXX z parcely registra „C“, parcelné číslo XXX/XX, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 413 m², zapísaný na LV č. XXXX, okres N., obec N., kat. územie N. prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu spoluvlastníckeho podielu v sume 12.578,03 Eur, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žiadnej zo strán právo (nárok) na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobkyňou, ktorá sa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, zaniknutého rozvodom manželstva, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Pezinok, č.k. 5C 2/2011-106 zo dňa 1.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 8.10.2012 a k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov dohodou nedošlo. Uviedla, že počas trvania manželstva nadobudli so žalovaným nehnuteľnosť- byt č. XX v N., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu č. 2671 vo výške XXXX/XXXXXXX, zapísaný na LV č. XXXX, v okrese N., obec N., katastrálne územie N., kúpou za sumu 29762,-Sk, s účinnosťou vkladu do katastra nehnuteľností dňa 2.1.2002. Žalobkyňa navrhla prikázanie nehnuteľností do jej výlučného vlastníctva, bez povinnosti výplaty náhrady spoluvlastníckeho podielu žalovanému s poukazom na skutočnosti, ktoré odôvodňujú odklonenie sa od zásady parity podielov. Konkrétne ide o opakované fyzické násilie žalovaného voči žalobkyni, opakovaný

výber finančných prostriedkov žalovaným, v sume a ich využitie pre svoje potreby, vylúčenie žalovaného zo združenia PREMOS, nezáujem žalovaného o spoločné deti, nezáujem žalovaného o syna po ťažkej dopravnej nehode, neplnenie si vyživovacej povinnosti voči manželke, v dôsledku čoho si žalobkyňa musela požičiavať peniaze, neprispievanie na vedenie spoločnej domácnosti a náklady spojené s bývaním.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe nesúhlasil s tým, že do masy BSM nepatria pôžičky, ktoré si žalobkyňa zobrala na svoje meno a pre svoju potrebu. Namietol, že vyživovacia povinnosť voči deťom bola stanovená v inom konaní a nie je možné na tento nárok v konaní o vyporiadanie BSM prihladať. Tvrdenia žalobkyne o jeho vylúčení zo združenia, sú podľa neho len jej domnienkami. Naopak, žalobkyňa vôbec neuviedla, akým spôsobom prispela ona sama na nadobudnutie vecí patriacich do BSM. Na kúpu bytu patriaceho do BSM boli použité prostriedky nadobudnuté z predaja bytu v Š., ktorý bol v jeho výlučnom vlastníctve a peniaze získané darom od rodičov žalovaného, spolu 950.000 Sk. Žalovaný navrhol, aby bolo BSM vyporiadané tak, že nehnuteľnosť bude prikázaná do jeho výlučného vlastníctva a hnutelné veci budú rozdelené podľa toho, ako ich strany sporu užívajú.

4. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že pôžičky si počas trvania manželstva musela vziať v čase, keď žalovaný zabudol, že má deti a okrem zaplattenia základných nákladov na užívanie bytu, musela zabezpečovať i potreby dvoch detí, musela zaplatiť nedoplatok z vyúčtovania správcu bytového domu, aby zabránila predaju bytu v dražbe. Naopak žalovaný použil peniaze získané z účtov na vkladných knižkách sumu 33734,42 eur a túto použil pre výlučne vlastnú potrebu. Žalovaný tiež uzavrel zmluvu o stavebnom sporení v spoločnosti Wüstenrot, ktorého zostatok na účte navrhla vyporiadať v rámci BSM. K nadobudnutiu bytu uviedla, že užívacie právo k bytu v Š. získali vďaka jej matke, ktorá pracovala v N. Š.. So žalovaným uzavreli s N. Š. zmluvu o pôžičke v sume 92.641 Sk, na základe ktorej vyplatili kúpnu cenu bytu na R.R. B. C. Š.. Cena bytu bola 222.641 Sk a túto zaplatili z prostriedkov získaných z mladomanželskej pôžičky, úspor a finančných darov. zvyšok ceny bol uhradený z pôžičky od N. Š.. V roku 2001 byt v Š. predali za sumu 500.000 Sk. Byt v Pezinku, ktorý je predmetom vyporiadania, nadobudli kúpou za sumu 450.000 Sk, ktorá bola zaplattená z peňazí získaných za predaj bytu v Š.. Poukázala na jej zásluhu na udržaní nadobudnutého majetku, na starostlivosť o deti a tiež dospelého syna po dopravnej nehode, spotrebovanie úspor výlučne žalovaným, jeho mimomanželský vzťah a násilnícke správanie sa voči nej, sú dôvodmi, ktoré by mali byť pri vyporiadaní BSM, súdom zohľadnené.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami: rozsudok č.k. 12P 153/2009- 362 zo dňa 23.2.2012, rozsudok č.k. 5C 2/2011-106 zo dňa 1.10.2012, rozsudok č.k. 10C 96/2009-197, list vlastníctva č. XXXX, čiastočný výpis z LV č. XXXX, Zmluva o pôžičke zo dňa 15.10.2009, Zmluva o pôžičke zo dňa 25.7.2011, Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru " Flexipôžička " zo dňa 13.3.2012, potvrdenie o zaplattení nedoplatku, vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním priestoru za rok 2008, 2009, 2010, 2011 Dohoda o splátkach zo dňa 23.8.2010, Žiadosť o vyplatenie podielových listov, výpis z fondu, Zmluva o poskytnutí návratnej pôžičky zo dňa 21.1.1994, zúčtovanie pôžičky, kúpna zmluva zo dňa 9.5.1995, Zmluva o prevode práv a povinností spojených s členstvom v družstve zo dňa 29.6.2001, Dohoda o majetko-právnom vysporiadaní zostatkovej hodnoty čl. podielu zo dňa 29.6.2001, Zápisnica o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu, Zmluva o prevode družstevného bytu, Zmluva o prevode vlastníctva spoluvlastníckych podielov k zastavanému pozemku, lekárska správa, uznesenie OR PZ Bratislava okolie zo dňa 19.1.2009, ČVS : ORP-163/1-OVS.BH-2009, odpoveď Wüstenrot poisťovne a.s., zo dňa 9.1.2017, odpoveď daňového úradu zo dňa 10.1.2017, odpoveď Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 12.1.2017, odpoveď Slovenskej sporiteľne, a.s., znalecký posudok 08/2016, výsluchom procesných strán, ich právnych zástupcov a navrhnutých svedkov. Súd si pripoj spisy tunajšieho súdu: 12P 153/2009, 10C 96/2009, 2T163/2013.

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa so žalovaným uzavreli manželstvo dňa 12.12.1990 v Pezinku. Manželom sa narodili 2 deti. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok, č.k. 5C 2/2011 -106 zo dňa 1.10.2012, právoplatným dňa 8.10.2012, bolo ich manželstvo rozvedené, maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti žalobkyne. Pred rozvodom manželstva súd upravil práva a povinnosti rodičov k maloletým deťom, rozsudkom č.k. 12P 153/2009-362 zo dňa 23.2.2012, právoplatným dňa 30.10.2012. Maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti žalobkyne a žalovanému určil výživné v sume 200 eur na mal. Q. a 150 eur na maloletého S., počnúc dňom 5.6.2009. zároveň zaviazal žalovaného na zaplattenie ročného výživného. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd okrem iného konštatoval, že žalovaný opustil spoločnú domácnosť v júni 2009. Žil v spoločnej domácnosti so svojou priateľkou, na výživu detí prispieval na základe rozhodnutia súdu od októbra 2010,

čím vážne ohrozil práva maloletých detí. Ďalej súd konštatoval, že pre svoj nezodpovedný prístup bol žalovaný vylúčený zo združenia, kde bol vlastníkom 30 % podielu. Rozsudkom Okresného súdu Pezinok, č.k. 10C 96/2009-197 zo dňa 7.3.2012 bola žalovanému určené výživné na manželku v sume 190 eur mesačne. Z pripojeného spisu Okresného súdu Pezinok sp.zn. 2T 63/2013 zistil, že dňa 6.9.2013 bola podaná obžaloba na žalovaného v pozícii obvineného, preto, že od februára roku 2012 do júla 2012 neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom, čím spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1,2 TZ trestným rozkazom 2T 163/2013 zo dňa 10.9.2013, bol uznaný za vinného a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody. Na základe odporu podaného žalovaným bol rozsudkom zo dňa 3.3.2014 sp.zn.2T 163/2013 oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Konštatoval, že počas manželstva strany sporu nadobudli byt č. XX, v bytovom dome č. 1, 9. poschodie, I. ulica, N. a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach XXXX/XXXXXX, titulom Zmluvy o prevode vlastníctva bytu V 20/02. Strany sporu uzavreli s N. Š.E. Zmluvu o poskytnutí návratnej pôžičky vo výške 92.641 Sk, na vyrovnanie rozdielu kúpnej ceny bytu. V článku III. tejto Zmluvy bolo dohodnuté, že po zložení zálohy 130 000 Sk bude stranám sporu odovzdaný do užívania byt na R.A. ulici. Prevod bytu do vlastníctva strán sporu bude uskutočnený po zaplatení celej kúpnej ceny. Na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 9.5.1995 medzi Poľnohospodárskym družstvom Š. ako predávajúcim a stranami sporu ako kupujúcimi, nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strany sporu byt č. 8, na 1. nadzemnom podlaží obytného domu č. XXXX, v kat. území C. Š., R. ulica, ako aj podiel na spoločných častiach a zariadeniach. Cena bytu bola 222 641 Sk a cena pozemku 1 302 Sk. Kúpnu zmluvou zo dňa previedli strany sporu predmetnú nehnuteľnosť do vlastníctva W.O. W., za kúpnu cenu 500 000 Sk. Zmluvou o prevode práv a povinností spojených s členstvom v družstve, zo dňa 29.6.2001 nadobudli strany sporu ako manželia práva a povinnosti do nájmu 3 izbový družstevný byt č. 29, na 9. Poschodí, vchod č. 1, na I. ulici. Cena podielu bola 56.518Sk. O odovzdaní a prevzatí bytu bola spísaná Zápisnica zo dňa 2.7.2001. Uzavretím dohody o odovzdaní a prevzatí bytu vzniklo obom stranám ako manželom, právo spoločného užívania bytu. Dňa 2.11.2001 uzavreli strany sporu so Stavebným bytovým družstvom občanov so sídlom v Pezinku Zmluvu o prevode družstevného bytu, ktorý je predmetom vyporiadania BSM. Cena bytu bola 29 762 Sk. Spoluvlastnícky podiel na pozemku zastavanom bytovým domom nadobudli strany sporu Zmluvou o prevode vlastníctva spoluvlastníckych podielov k zastavanému pozemku s Mestom Pezinok, za kúpnu cenu 1239 Sk. Mal preukázané, že žalobkyňa počas trvania manželstva uzavrela Zmluvu o pôžičke zo dňa 15.10.2009, na sumu na sumu 350 eur mesačne, do doby, kým súd nezaviaže na plnenie výživného žalovaného. Peniaze boli poskytnuté pre potreby maloletých detí. Spolu požičaná suma predstavovala sumu 8 400 eur (24 x 350). Zmluvu o bezúročnej pôžičke zo dňa 25.11.2007 na sumu 250 eur mesačne poskytovanú do doby, kým súd nezaviaže žalovaného na pravidelné platenie výživného. Celkom suma predstavovala čiastku 1 500 eur. Účelom pôžičky bolo zabezpečenie potrieb maloletých detí. Žalobkyňa uzavrela Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru " Flexipôžička " zo dňa 13.3.2012 na sumu 1 630 eur. Všetky pôžičky boli žalobkyňou splatené. Z výpisu z fondu - IAM dlhopisový korunový zistil, že na základe žiadosti žalovaného bolo na jeho meno vyplatených dňa 9.9.2008 86 489,61 Sk, pričom účel použitia týchto peňazí preukázaný nebol. Podľa oznámenia poisťovne boli založené dve zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX/XXXX na meno žalovaného, kde spolujateľkou účtu bola žalobkyňa. Zmluva bola účinná od 6.3.2009 a zrušená bola dňa 12.3.2008. Nasporené prostriedky boli vyplatené na účet žalovaného v sume 5 955,38 eur a použitie týchto peňazí preukázané nebolo. Druhá zmluva č. XXXXXXXX na meno žalovaného a spolujateľku účtu Q. T., bola účinnou od 10.6.2009, zrušená bola dňa 25.8.2014. nasporené finančné prostriedky boli 0 eur. Uznesením OO PZ Bratislava - okolie, zo dňa 19.1.2009, ČVS: V. -XXX/X-V.-D.-XXXX bola vec podozrenia zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví, ktorého sa mal dopustiť žalovaný voči žalobkyňi, odovzdaná Obvodnému úradu Pezinok, na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. V rámci prejednania priestupku, v zápisnici zo dňa 21.04.2009 žalovaný uviedol, že manželku fyzicky napadol a vulgárne jej nadával. Pred Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, podľa úradných záznamov z 24.2.2010, 24.5.2010 žalovaný neprispieval na výživu detí, chodí domov opitý, vyhráža sa, vulgárne nadáva. Podľa vyjadrenia daňového úradu zaplatil žalovaný za obdobie roku 2001 daň z prevodu nehnuteľnosti v sume 20 000 Sk, t.j. 663,88 eur. Podľa oznámenia Slovenskej sporiteľne, a.s., zo dňa 12.1.2017 na vkladnej knižke č. I. za obdobie od 12.1.2012 do 25.6.2012 (do jej zrušenia) bol uskutočnený žalovaným výber 85,02 eur. Podľa vyjadrenie zo dňa 4.11.2009, viedla banka ku dňu 12.6.2008 a ku dňu 26.5.2009 SPOROknižku kapitál, číslo XXXXXXXXXX/XXXX na meno žalovaného, kde bol zostatok k uvedenému dňu 24 895,47 eur. Dňa 17.6.2009 vybral žalovaný zo SPOROknižky vedenej v Slovenskej sporiteľni, a.s. sumu 26 500 eur. Dňa 12.2.2009 vybral z účtu v ISTROBANKE žalovaný sumu 4 000 eur. Podľa vyjadrenia žalovaného v konaní 12 P 153/2009 túto sumu použil na splatenie dlhov u svojich kamarátov z dôvodu rekonštrukcie bytu.

Podľa potvrdenia ČSOB, a.s. založil žalovaný dňa 7.10.2008 Maxiknižku na sumu 200.000 Sk. Vkladná knižka bola dňa 23.4.2009 na sumu 6658,66 zrušená. Súd nariadil znalecké dokazovanie, výsledkom ktorého bol znalecký posudok 2/2018 na stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti - bytu č. XX na Svätoplukovej ulici č. 1 v Pezinku a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach. Znalec určil všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti na sumu 92 000 eur. Z výpovede právnej zástupkyne žalobkyne mu vyplynulo, že: do masy BSM patrí iba nehnuteľnosť - byt č. 29 na Svätoplukovej č. 1 v Pezinku, v ktorom žije žalobkyňa spolu s dvoma deťmi. Hnuteľné veci, ktoré nadobudli strany sporu počas manželstva majú mizivú hodnotu a ich vyporiadanie žalobkyňa nežiadala. Žalobkyňa počas trvania manželstva zaplatila do fondu opráv sumu 5 778,55 eur, tiež správcovi splatila pôžičku. Celkovo zaplatila 6 366,25 eur. Žalovaný dlhuje na výživnom, počas spoločného bývania sa správal agresívne, zo spoločných prostriedkov vybral sumu cca 30 000 eur, ktoré použil pre svoje potreby, požíval alkohol, navštevoval masážne salóny, čo všetko označila za dôvody, ktoré umožňujú odklon od parity podielov. Žalovaný tvrdenia žalobkyne poprel a uviedol, že platby za byt na ktoré poukazuje žalobkyňa sa týkajú obdobia, kedy už v byte nebýval. Suma, ktorú vybral z účtu, bola pôžičkou od jeho otca. Všetky ostatné výbery peňazí sa mali týkať investícií do bytu, rovnako namietal tvrdenia o vylúčení zo združenia PREMOS. Vyrovnanie strán navrhol preto 50 : 50 .

7. Súd prvej inštancie po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka.

8. Konštatoval, že inštitút bezpodielového spoluvlastníctva manželov je základnou úpravou majetkových vzťahov medzi manželmi. Je v ňom vyjadrené rovnaké právne postavenie manželov po stránke hospodárskej. Bezpodielové spoluvlastníctvo je viazané na existenciu manželstva. Zánikom manželstva (rozvodom, vyhlásením manželstva za neplatné, smrťou jedného z manželov, resp. vyhlásením manžela za mŕtveho) zaniká aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Súčasťou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov musí byť všetko, čo manželia nadobudli počas trvania manželstva, okrem vecí získaných darom, dedičstvom alebo vecí slúžiacich výlučne k osobnej potrebe jedného z manželov (§ 143 a OZ). Predmetom vyporiadania je tak všetko, čo patrilo do spoluvlastníctva a čo existovalo v čase jeho zániku. Ak sa manželia nedohodnú o spôsobe a rozsahu užívania spoločnej veci, o dispozícii s ňou, o spôsobe a rozsahu nákladov na ňu vynaložených alebo o iných obdobných právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z manželov súd. Takéto právo patrí každému z manželov počas trvania manželstva. Základnou zásadou je, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Z tejto zásady zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť a iným spôsobom a to podľa kritéria miery pričinenia. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný uhradiť to, čo sa vynaložilo na jeho samostatný majetok. Prihliadne sa na potreby maloletých detí, ako sa kto staral o rodinu. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva by mali byť medzi účastníkmi rozdelené veci v pomere zodpovedajúcom veľkosti ich podielov. Nemožno vylúčiť ani taký postup, podľa ktorého sa jednému z manželov prikáže majetok do výlučného vlastníctva a uloží sa mu povinnosť vyrovnat' podiel druhého manžela v peniazoch. Napokon je možné, prikázať vec do podielového spoluvlastníctva účastníkov konania. Súdne rozhodnutie má konštitutívny charakter. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov v tom smere, ako sa má vyporiadanie vykonať. Pri vyporiadaní je každý z manželov oprávnený požadovať, aby mu bolo uhradené to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Nie je možné opomenúť ako sa ktorý z manželov staral o rodinu, ako sa zaslúžil od nadobudnutie majetku a o jeho udržanie. Pri stanovení ceny pre účely vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vychádza z ceny veci v dobe vyporiadania, avšak z jej stavu v dobe zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (R 11/2011). Základnou právnou domnienkou vyporiadania je, že podiely obidvoch manželov na majetku patriacom do ich spoločného vlastníctva, sú rovnaké. Ide o domnienku vyvratiteľnú, pokiaľ jeden z manželov preukáže, že podiely môžu byť hodnotené rôzne a to v závislosti na skutkových okolnostiach.

9. V konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že manželstvo strán sporu, uzavreté dňa 15.12.1990, bolo rozvedené dňa 1.10.2012, rozsudkom Okresného súdu Bratislava Pezinok, č.k. 5C 2/2011-106, ktorý nadobudol právoplatnosť 8.10.2012, bezpodielové vlastníctvo účastníkov konania zaniklo dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva. Strany sporu sa na vyporiadaní BSM nedohodli. Ustálil, že do BSM sporových strán v čase zániku ich manželstva patrili nehnuteľnosti - byt č. XX, na 9. poschodí, bytového domu, vchod č. 1, súpisné číslo XXXX, na I. ul., N., stojaci na parcele č. XXX/XX, zapísaný na LV č. XXXX, okres N., mesto N., kat. územie N. a spoluvlastnícky podiel na pozemku č. XXX/XX o výmere 413 m² zastavané plochy a nádvoria, parcela registra C vo výške XXXX/XXXXXX, zapísaný na

LV č. XXXX, okres N., obec N., katastrálne územie N.. Byt bol nadobudnutý do BSM na základe Zmluvy o prevode V 218/2004 a spoluvlastnícky podiel k pozemku na základe Zmluvy o prevode V 218/2004. V konaní mal za preukázané, že na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 9.5.1995 nadobudli strany sporu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov byt č. X, na 1. nadzemnom podlaží obytného domu so súp. č. XXXX v Š.. Kúpna cena bytu predstavovala sumu 222 641 Sk a cena pozemku 1 302 Sk. Na účel kúpy bytu poskytlo stranám ako manželom N.R. A. Š., návratnú pôžičku v sume 92.641 Sk, zvyšok kúpnej ceny bol podľa vyjadrenia žalobkyne zaplatený z mladomanželskej pôžičky 50 000 Sk, úspor a svadobných finančných darov. Uviedol, že žalovaný tieto tvrdenia nepoprel, respektíve nepreukázal opak. Byt v Š. patriaci do BSM predali strany sporu kupujúcemu v máji r. 2000 za sumu 195 420 Sk. Na základe Zmluvy o prevode členských práv a povinností spojených s členstvom v družstve zo dňa 29.6.2001 nadobudli strany sporu od prevodcov H. C. a jeho manželky členské práva a povinnosti spojené s členstvom v družstve a nájom 3 izbového bytu č. XX, na Svätoplukovej č. 1 v Pezinku. Hodnota členského podielu bola 56 518 Sk. Na základe Zmluvy o prevode družstevného bytu zo dňa 2.11.2011 nadobudli strany sporu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov byt, ktorý je predmetom vyporiadania BSM za sumu 29 762 Sk. Spoluvlastnícky podiel na pozemku č. XXX/XX o výmere 413 m², nadobudli strany sporu do BSM Zmluvou o prevode vlastníctva spoluvlastníckych podielov k zastavanému pozemku zo dňa 5.12.2003. Neboli teda podľa súdu prvej inštancie preukázané tvrdenia žalovaného, že byt bol nadobudnutý výlučne z prostriedkov patriacich žalovanému, ktoré získal darom od svojich rodičov v celkovej výške 950 000 Sk, na preukázanie tohto tvrdenia nepredložil žalovaný jediný dôkaz. Naopak, žalobkyňa preukázala, že byt v Š. bol nadobudnutý v sume 222 641 Sk, pričom minimálne čiastka 92 641 Sk bola zaplatená z pôžičky poskytnutej manželom veriteľom N. Š.. Táto pôžička bola splatená z prostriedkov patriacich do BSM. Žalovaný nepreukázal, že sa o nadobudnutie tohto majetku do BSM zaslúžil viac ako žalobkyňa. Ako už bolo uvedené vyššie, nehnuteľnosť, ktorá je predmetom vyporiadania bola nadobudnutá z prostriedkov získaných do BSM predajom bytu rovnako patriaceho do BSM. V konaní mal tiež za ustálené a stranami za nepopreté, že nadobudnuté hnutelné veci majú už nulovú hodnotu a ich vyporiadanie strany nežiadajú. K pasívam súd prvej inštancie uviedol, že počas trvania manželstva čerpala žalobkyňa pôžičku od W. Č. v celkovej sume 8 400 eur, od K. T. 1500 eur, obe pôžičky boli ňou splatené. Mal za preukázané, že tieto sumy čerpala žalobkyňa pre potreby domácnosti a maloletých detí, nakoľko po odchode zo spoločnej domácnosti si žalovaný neplnil svoju vyživovaciu povinnosť k deťom a manželke. Žalobkyňa uzavrela Zmluvu poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 13.3.2012 sumu 1 630 eur, ktorá bola použitá na úhradu nákladov spojených s užívaním bytu a nebolo sporné, že žalovaný potom, ako sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti neprispieval nijako na náklady spojené s užívaním bytu a všetky úhrady vykonávala žalobkyňa. Ku dňu vyporiadania mali pasíva nulovú zostatkovú hodnotu.

10. Súd prvej inštancie vyvodil, že strany sporu nadobudli počas trvania manželstva nehnuteľnosti, ktorých hodnota bola určená znaleckým posudkom 2/2018 na sumu 92.000 eur, na každého z bývalých manželov by pripadal spoluvlastnícky podiel v hodnote 46.000 eur.

11. Vyslovil, že pre úvahu súdu o (ne)rovnosti podielov účastníkov konania je významné, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. V konaní mal za preukázané, že byt, ktorý je predmetom vyporiadania, nadobudli strany sporu z prostriedkov patriacich do BSM, pričom zásluhu oboch na jeho nadobudnutí považoval za rovnakú. Mal tiež preukázané, že žalovaný sa zo spoločnej domácnosti dobrovoľne odsťahoval ku svojej milenke a od mája 2009 do februára 2012 si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči deťom a manželke a začal tak robiť až po rozhodnutí súdu, čo bolo preukázané rozsudkami Okresného súdu Pezinok 12P 153/2009-362 a 10C 96/2009-197. V dôsledku neplnenia si vyživovacej povinnosti voči deťom a manželke si musela žalobkyňa požičať celkom sumu 9 900 eur. V konaní nemal za sporné, že žalovaný po tom, ako sa dobrovoľne odsťahoval, prestal prispievať na náklady spojené s užívaním bytu, v dôsledku čoho vznikol na platbách za služby nedoplatok, ktorý uhradila žalobkyňa zo svojich výlučných prostriedkov sumu 1 987,99 eur, Na platbách do fondu údržby a opráv zaplatila žalobkyňa od 06/2009 sumu 5 260,91 eur. (viď vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním priestoru za obdobie od 06/2009). Uviedol, že skutočnosť, že sa žalovaný odsťahoval z nehnuteľnosti a neužíva ju, neznamená, že mu zanikli všetky povinnosti vlastníka bytu, nakoľko medzi povinnosť vlastníka bytu jednoznačne patrí povinnosť pravidelne uhrádzať predpísané platby do fondu opráv a údržby a platby správcovi bytového domu, daň z nehnuteľnosti atď. Keďže tieto platby uhrádza od 06/2009 výlučne žalobkyňa, je zrejmé, že má zásluhu na udržaní majetku patriaceho do BSM. To znamená, že polovica prostriedkov použitých žalobkyňou na úhradu nákladov domácnosti a nákladov spojených s údržbou bytu, je započítaných na ťarchu žalovaného, celkom sume 3 624,45 eur. Mal za preukázané, že žalovaný vybral z prostriedkov patriacich do BSM

sumu 25 600 eur (SPOROKNIŽKA), 4 000 eur (výber z účtu v Istrobanka, výber 6 638,78 eur z ČSOB, a.s. (MAXIKNIŽKA), zo stavebného sporenia vo Wüstenrot poisťovňa, a.s., sumu 5 955,38 eur. Celkovo vybral žalovaný z prostriedkov patriacich do BSM sumu 42 194,16 eur. Z tejto sumy podľa výpovede žalobkyne jej poskytol čiastku 1 800 eur a tiež potvrdila, že suma 5 955,38 eur bola použitá na rekonštrukciu bytu, teda na neznámy účel použil žalovaný sumu 34438,78 eur. Z toho na podiel žalobkyne podľa súdu prvej inštancie pripadá suma 17 219,39 eur. Od podielu žalovaného 46.000 eur odpočítal sumy, ktoré vynaložila žalobkyňa na spoločný majetok a tiež sumy, ktoré žalovaný využil výlučne pre seba, a to čiastku 17 219,39 eur (polovica prostriedkov čerpaných žalovaným na neznáme účely) a sumu 3 624,55 eur (polovica nákladov za užívanie bytu) $46\ 000 - 20\ 843,94 = 25\ 156,06$ eur, čo by bola výška náhrady spoluvlastníckeho podielu žalovaného. V konaní ďalej súd prvej inštancie zistil, že žalovaný sa v manželstve správal k manželke i deťom agresívne, čo bolo potvrdené v konaniach 12P 153/2009, 10C 96/2009, ako aj v priestupkovom konaní vedenom proti žalovanému, ktoré správanie sa žalovaného viedlo nielen k rozvodu manželstva, ale aj k vylúčeniu žalovaného zo združenia PREMOS, kde mal žalovaný 30 % podiel, čím žalovaný znehodnotil majetok patriaci do BSM. Uvedené mal za potvrdené výpoveďou svedka S. T. v konaní sp.zn. 10C 96/2009. Svedkovia v konaní sp.zn. 10C 96/2009 potvrdili, že žalovaný mal problém s alkoholom. Uviedol, že žalovaný si počas trvania manželstva neplnil vyživovaciu povinnosť voči manželke, ani voči deťom, v dôsledku čoho bola žalobkyňa nútená požičať si peniaze na výživu detí. Súd v tejto súvislosti poukázal na možný odklon od zásady rovnosti podielov oboch manželov pri vyporiadaní BSM a odkázal na Nález Ústavného súdu SR: Vyslovil, že znenie § 150 Občianskeho zákonníka nevylučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere, bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, a disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať (nález Ústavného súdu SR z 13. marca 2013 sp. zn. I. ÚS 537/2012-37).

12. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri úvahe o možnom odklone od parity podielov musí súd vychádzať z celého zisteného skutkového stavu. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu podľa neho jednoznačne vyplýva, že zásluha na získaní majetku do BSM bola na oboch stranách približne rovnaká. Avšak, žalovaný sa počas trvania manželstva správal v rozpore s dobrými mravmi, keď uprednostnil mimomanželský vzťah pred manželským a zo spoločnej domácnosti sa v máji 2009 odsťahoval a prestal si plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči manželke a deťom, a tým vystavil tieto osoby existenčnej tiesni, v ktorej si musela žalobkyňa požičať peniaze do doby, kým súd neurčí výživné, počas trvania manželstva sa mu narodil syn mimomanželskom zväzku. Voči žalobkyňi sa žalovaný počas trvania manželstva správal hrubo agresívne, fyzicky ju napadol, čo si vyžiadalo i ošetrovanie u lekára a tento čin bol prejednaný ako priestupok. Žalovaný sa minimálne od mája 2009 nijako nepodieľal na udržaní majetku patriaceho do BSM a toto ponechal plne na žalobkyňu. Uviedol, že žalobkyňa je odkázaná na bývanie v nehnuteľnosti spolu s dvoma deťmi, o ktoré žalovaný ako ich otec nejaví záujem, syn strán sporu je po ťažkom úraze pripútaný na invalidný vozík. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že dôvodný odklon od parity podielov, avšak nie do tej miery, aby súd zbavil žalobkyňu úplne povinnosti výplaty náhrady podielu žalovanému. Manželstvo strán sporu trvalo 22 rokov a majetok sama žalobkyňa majetok patriaci do BSM udržiavala až od roku 2009, teda posledné dva roky manželstva a hoci správanie sa žalovaného je rozporné s dobrými mravmi, nebolo by podľa neho spravodlivé ponechať ho po skončení manželstva úplne bez majetku a finančných prostriedkov. Súd znížil náhradu podielu žalovaného o polovicu práve s poukazom na rozpor s dobrými mravmi v správaní sa žalovaného. To znamená, že ak na žalovaného pripadá náhrada podielu v sume 25 156,06 eur (získaná po odpočítaní financií vložených do spoločnej nehnuteľnosti žalobkyňou a polovice finančných prostriedkov použitých žalovaným pre svoje potreby) po odpočítaní 50 % je výška náhrady podielu 12 578,03 eur.

13. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko ani jedna strana nebola v konaní plne úspešnou.

14. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa i žalovaný.

15. Žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podaným odvolaním žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady spoluvlastníckeho podielu v sume 12 578,03 eur zmeniť a uložiť jej povinnosť ho zaplatiť žalovanému do troch rokov alebo v mesačných splátkach po 350 eur splatných do 25. dňa toho- ktorého mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého dlhu, považujúc trojdňovú lehotu na plnenie za neprimerane krátku vzhľadom na jej príjmové a majetkové pomery, ktoré boli aj dôvodom pre priznanie jej plného oslobodenia od súdnych poplatkov uznesením zo dňa 18.8.2017 č.k. 9C 191/2015-281. Bola toho názoru, že jej osobné, zárobkové a majetkové pomery sú tým odôvodneným prípadom, kedy mal súd prvej inštancie využiť právo dané mu ustanovením § 252 ods. 3 CSP a určiť jej na plnenie dlhšiu lehotu alebo umožniť jej plniť v splátkach pod hrozbou straty výhody splátok. V časti trov konania žiadala žalobkyňa rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať jej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Aj keď je pravdou, že nebola v konaní plne úspešná, bola úspešná čiastočne a konštatovanie súdu prvej inštancie, že aj žalovaný bol v konaní úspešný čiastočne, nepovažovala za správne, nakoľko tento bol v konaní plne neúspešný, pretože žalobu na súd o vyporiadanie BSM podala po tom, ako žalovaný nereagoval na jej návrh na vyporiadanie BSM zo dňa 12.8.2015. Podanou žalobou navrhla prikázanie nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva bez jej povinnosti výplaty, pričom vychádzala z hodnoty nehnuteľnosti 70 000 eur a rozsudkom súdu prvej inštancie bola nehnuteľnosť prikázaná do jej výlučného vlastníctva a bola jej uložená povinnosť vyplatiť žalovanému titulom vyrovnania sumu 12 578,03 eur, s čím sa stotožňuje až na lehotu plnenia. Mala za to, že pokiaľ súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z ceny nehnuteľnosti určenej znaleckým posudkom vo výške 92 000 eur, t.j. o 22 000 eur vyššej ako v žalobe, pri tejto hodnote nehnuteľnosti jej vznikla povinnosť výplaty prevyšujúca polovicu sumy 22 000 eur (11 000 eur) o 1 578,03 eur, jej neúspech zodpovedá iba tejto sume, ktorá predstavuje cca 1,715 % hodnoty nehnuteľnosti, teda jej neúspech bol nepatrný a jej úspech vo veci bol v pomere 98,285 %. Žalovaný bol podľa nej plne neúspešný, keďže vo svojom vyjadrení k žalobe navrhoval prikázanie nehnuteľnosti do jeho vlastníctva bez jeho povinnosti výplaty na vyrovnanie a jeho návrhu súdom nebolo vyhovené ani sčasti. Mala za to, že súd prvej inštancie nemal pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP, keď nešlo o čiastočný úspech a nemožno od nej ako strany, ktorá má nárok na náhradu trov konania podľa úspechu v spore spravodlivo žiadať, aby si náklady vzniknuté v súvislosti s predmetným konaním hradila sama, hoci bolo predmetom konania vyporiadanie BSM.

16. Žalovaný svojim odvolaním podaným prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie po riadnom vykonaní ním navrhnutých dôkazov. Nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením napadnutého rozsudku a ktorý podľa neho nesprávne, neúplne a nedostatočne zistil skutkový stav ohľadom nadobudnutia bytu výlučne z tvrdení žalobkyne, ktoré však táto nepreukázala. Poukázal na rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 42/1972, podľa ktorého je vecou úvahy súdu, aby na základe riadne zisteného skutkového stavu veci v rámci vymedzenom ustanovením § 150 Obč.zák. určil výšku týchto podielov, pričom táto úvaha nie je ľubovoľná, takže je potrebné určenie výšky podielov oprieť o dostatočne zistený skutkový stav a riadne ho odôvodniť. Za v rozpore so zisteným skutkovým stavom považoval záver súdu prvej inštancie, že byt, ktorý je predmetom vyporiadania BSM, nadobudli strany sporu z prostriedkov patriacich do BSM. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal tým, z akých finančných prostriedkov bola uhradená uvedená pôžička vo výške 92 641 Sk, pričom zo zúčtovania pôžičky zo dňa 21.9.1995 vyplýva, že toto v celom rozsahu splnil. Nebolo mu zrejmé, na základe akých zistení sa nekriticky stotožnil s tvrdeniami žalobkyne o uhradení zvyšku ceny z mladomanželskej pôžičky 50 000 Sk, ďalej z úspor a svadobných finančných darov, keď žalobkyňa tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázala. V tejto súvislosti poukázal na to, že ani poskytnutie mladomanželskej pôžičky žalobkyňa nepodložila žiadnym dôkazom. Tvrdenia žalobkyne o použití svadobných finančných darov sa mali súdu javiť minimálne ako pochybné, nakoľko manželstvo bolo uzavreté dňa 12.12.1990 a kúpna zmluva na byt v Š. bola uzatvorená dňa 9.5.1995, teda medzitým prešlo štyri a pol roka a z časového hľadiska je nepravdepodobné, že by tieto prostriedky strany sporu mali stále k dispozícii aj v čase uzatvárania zmluvy k bytu. Uviedol, že sama žalobkyňa v žalobe na vyporiadanie BSM zo dňa 7.10.2015 uviedla, že má nízky príjem cca 400 eur a v konaní bola uznesením zo dňa 18.8.2017 aj oslobodená od platenia súdnych poplatkov s poukazom na jej majetkové pomery, počas trvania manželstva mala neustále príjem na úrovni minimálnej mzdy, preto nemal za zrejmé, na základe čoho mal za preukázané, že o nadobudnutie bytu sa mala pričiniť rovnako ako on. V konaní tvrdil, že byt v Š. bol nadobudnutý aj z prostriedkov, ktoré mu boli poskytnuté od jeho otca/rodičov vo výške 130 000 Sk. Neobstojí podľa neho záver súdu prvej inštancie, že tieto svoje

tvrdenia ničím nepreukázal, pretože aj na pojednávaní dňa 27.2.2017 okrem iného navrhol vykonanie dôkazov výsluchom svedka Jána Trochtu, jeho otca, pričom tento ním navrhnutý dôkaz nevykonal a vôbec sa ním nezaoberal a ani jeho vykonanie nezamietol, tento ako aj rozhodnutie o ňom opomenul. Záver súdu prvej inštancie, že byt v Šenkviaciach predali strany sporu kupujúcemu za sumu 195 420 Sk mal za v rozpore s jeho samotným odôvodnením, vykonaným listinným dôkazom - návrhom na vklad zo dňa 22.5.2000 (správne 2001) a v ňom uvedená kúpna cena dohodnutá vo výške 500 000 Sk a zhodnými tvrdeniami strán sporu, pretože z týchto všetkých dôkazov vyplýva, že byt v Š. bol predaný W. W. za cenu 500 000 Sk. Mal za nelogické a za vylúčené, aby pri vývoji cien bytov, ktoré rástli, kúpnu zmluvou zo dňa 9.5.1995 kúpili byt za sumu 222 641 Sk +cena pozemku 1 302 Sk a potom o šesť rokov neskôr v roku 2001 ho predali len za sumu 195 420 Sk, teda o 28 523 Sk nižšiu. Poukázal na to, že za rok 2001 zaplatil daň z prevodu nehnuteľnosti v sume 20 000 Sk, teda 4% v zmysle zákona č. 318/1992 Zb. v znení neskorších predpisov zodpovedajúcu sume 500 000 Sk, ktorý dôkaz súd prvej inštancie nechal do úvahy. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne zistil, že skutočná cena bytu, ktorú strany sporu zaplatili za nadobudnutie členských práv a povinností spojených s členstvom v družstve bola len 56 518 Sk a žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 6.12.2016 uviedla, že skutočná cena za nadobudnutie členských práv a povinností spojených s členstvom v družstve bola oveľa vyššia ako uvedená v zmluve, a to v sume približne 450 000 Sk. Nie je pravdou, že by bol tvrdil, že celá cena za byt v Pezinku bola uhradená výlučne z prostriedkov patriacich jemu, ktoré získal darom od svojich rodičov v celkovej výške 950 000 Sk. Zhodne so žalobkyňou uviedol, že skutočná cena za byt, resp. jej časť bola uhradená z peňazí z predaja bytu v Šenkviaciach v sume do 500 000 Sk, ktorý nadobudli z jeho finančných prostriedkov a časť ceny 450 000 Sk bola uhradená z finančných prostriedkov poskytnutých jeho otcom priamo a výlučne jemu. Podľa žalovaného neobstojí záver súdu prvej inštancie, že tieto tvrdenia nepreukázal, pretože aj na pojednávaní dňa 27.2.2017 okrem iného navrhol vykonanie dôkazu výsluchom svedka S. T., jeho otca, a výsluchom svedkov manželov C. a U. H.. Podal aj návrh zo dňa 8.6.2017 na vykonanie dôkazu výsluchom svedka C. H. a nemal za zrejmé, prečo súd prvej inštancie nevykonal ani jeden z týchto ním navrhnutých dôkazných prostriedkov, pretože súd sa nimi vôbec nezaoberal, procesne sa s nimi nevysporiadal, ich vykonanie nezamietol a úplne ich opomenul. Vykonanie týchto dôkazov považoval za nevyhnutné pre ustálenie skutkového stavu o nadobudnutí nehnuteľnosti, ktorá je predmetom vyporiadania BSM, ako aj o skutočnej výške jej obstarávacej ceny a o spôsobe vyplatenia tejto ceny. Na preukázanie svojich tvrdení na pojednávaní dňa 27.2.2017 namietal aj primeranosť ceny bytu nadobudnutím členských práv a povinností spojených s členstvom v družstve tvrdenej žalobkyňou, t.j. cenu 450 000 Sk a nie to ešte súdom ustálená úplne nereálna cena 56 518 Sk (+ 29 762 Sk za odkúpenie bytu od družstva). Uviedol, že neprimeranosť nadobúdacej ceny odôvodňoval najmä poukazom na to, že skutočná predajná cena 1-izbového bytu o výmere úžitkovej plochy 48 m² v Šenkviaciach v roku 2001 bola 500 000 Sk, zatiaľ čo žalobkyňou tvrdená cena za nadobudnutie členských práv a povinností spojených s členstvom v družstve na základe prevodu ktorých bolo možné následne veľmi výhodne za 29 762 Sk odkúpiť od družstva 3-izbový byt o celkovej výmere úžitkovej plochy 76,19 m² v Pezinku, mala byť súčasne v máji 2001 len 450 000 Sk. S týmto jeho argumentom o neprimeranosti obstarávacej ceny bytu sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal a tento rovnako opomenul a túto zjavnú neprimeranosť ceny vôbec nechal do úvahy. Namietal, že súd prvej inštancie znížil náhradu jeho podielu o polovicu práve s poukazom na rozpor s dobrými mravmi v jeho správaní, pričom rozpor s dobrými mravmi v správaní žalobkyne, ktorá voči nemu podávala okrem iného aj nedôvodné trestné oznámenia za údajné neplatenie výživného a privodila mu aj trestné stíhanie, ukončené oslobodzujúcim rozsudkom, súd prvej inštancie nezvážil. Súd prvej inštancie mal podľa neho čerpanie pôžičiek poskytnutých žalobkyňou jej rodičmi preukázané len z identických zmlúv uzavretých medzi nimi. Uviedol, že vyživovaciu povinnosť si neplnil od v období od júna 2009 do januára 2010 a aktuálne si túto povinnosť plní a splnil si aj všetky exekúcie. Vychádzajúc zo skutočnej výšky príjmov žalobkyne (400 eur mesačne) a jeho príjmov považoval za logicky vylúčené a úplne nereálne, aby sumy vykazované bankami na jeho jednotlivých účtoch patrili do BSM, nakoľko strany sporu nemohli mať a ani nemali v rokoch 2008/2009 vlastné úspory v takejto výške. Uviedol, že suma 24 895,64 eur (750 000 Sk) na účte Slovenskej sporiteľne, a.s. (SPOROKNIŽKA) a nie 25 600 eur, ako to nesprávne uviedol súd prvej inštancie, vybraná dňa 17.6.2009 žalovaným, boli peniaze od jeho otca na termínovanom účte, a táto suma nikdy podľa neho nepatrila do BSM. Uviedol, že suma 4 000 eur, vybraná ním dňa 12.2.2009 z účtu ISTROBANKA, a.s., toho času ČSOB, a.s., z tejto sumy poskytnutie sumy 1 800 eur potvrdila aj žalobkyňa na domácnosť a zvyšok použil na vyplatenie kamarátov a robotníkov z dôvodu rekonštrukcie bytu, ako to tvrdil už predtým v konaní sp.zn. 12P 153/2009, pričom z rozsudku nevyplýva, z akého súdom vykonaného dokazovania, resp. z ktorej listiny by malo uvedené vyplývať. Suma 200 000 Sk (6 638,78 eur) vybraná ním dňa 7.10.2008 z účtu

v ISTROBANKE, a.s., t.č. ČSOB, a.s. a vložená na MAXIKNIŽKU, bola v celom rozsahu priebežne spotrebovaná do 26.5.2009, teda ešte v čase vedenia spoločnej domácnosti a výdavky na domácnosť a hlavne na investície do bytu (rekonštrukcia a presklopenie balkóna a kúpeľne, výmena dverí, podláh, radiátorov vyplývajú aj zo znaleckého posudku vypracovaného v konaní), pričom z rozsudku nevyplýva, z akého súdom vykonaného dokazovania, resp. z ktorej listiny by malo uvedené vyplývať. pokiaľ ide o sumu 5 955 eur stavebné sporenie vo Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s.) aj žalovaná potvrdila, že bola tiež použitá na rekonštrukciu bytu. Poukázal na to, že súd prvej inštancie ani len nezisťoval pôvod finančných prostriedkov na predmetných účtoch a bez akéhokoľvek dôkazu, resp. vykonaného dokazovania v tomto smere ustálil, že tieto patrili do BSM a už na pojednávaní dňa 7.12.2016 okrem iného uviedol, že tieto finančné prostriedky boli získané taktiež od jeho otca. S jeho argumentom, že finančné prostriedky boli sčasti vrátené jeho otcovi a sčasti použité na rekonštrukciu bytu v Pezinku a tiež poskytnuté žalobkyni, sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal a tento ani nebol uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, len stroho konštatoval, že opätovne uveril tvrdeniam žalobkyne o čiastočnom poskytnutí finančných prostriedkov jej samotnej v sume 1 800 eur a rekonštrukcii bytu v Pezinku v sume 5 955 eur, o zvyšku týchto finančných prostriedkov ustálil skutkový stav tak, že ním boli použité na neznámy účel. Opätovne poukázal na to, že samotná žalobkyňa v žalobe o vyporiadanie BSM uviedla, že má nízky príjem cca 400 eur a aj po dobu manželstva mala príjem na úrovni minimálnej mzdy, preto nemal za zrejmé, na základe čoho mal súd prvej inštancie preukázané, že finančné prostriedky na účtoch patrili do BSM. Tieto jeho tvrdenia bolo možné preukázať ním na pojednávaní dňa 27.2.2017 navrhnutým dôkazným prostriedkom - výsluchom svedka S. T., jeho otca a nemal za zrejmé, prečo súd tento dôkaz nevykonal, ani ho nezamietol a úplne ho opomenul. Záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňa je odkázaná na bývanie v nehnuteľnosti spolu s dvomi deťmi považoval žalovaný za tendenčný, nakoľko dcéra Q., nar. 18.1995, teda má 23 rokov a syn S., nar. 31.12.2001 dovŕši 17 rokov. Mal za to, že súd prvej inštancie v rozpore s judikatúrou nezistil riadne a dostatočne skutkový stav veci, pretože nevykonal ním navrhované dôkazy, ktorých nevykonanie bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, o týchto ani nerozhodol a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne aplikoval ust. § 150 Obč. zák. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nekonal v rozpore s § 110 CSP s jeho právnym zástupcom, ktorý nebol prítomný na pojednávaní konanom dňa 7.12.2016, nakoľko na toto pojednávanie nebol ani predvolaný, aj keď už predtým komunikoval so súdom a súdu predložil plnomocenstvo k právnemu zastupovaniu. Žalovaný v tom videl porušenie právnej zásady rovnosti zbraní sporových strán tým, že nekriticky prevzal a osvojil si tvrdenia žalobkyne, ktorá táto ničím nepreukázala z pripojených súdnych spisov účelovo povyberal skutočnosti výlučne v jeho neprospech, čím odôvodnil napadnutý rozsudok, zatiaľ čo jeho tvrdeniam nielen neuveril, ale navyše ani nevykonal ním navrhnuté dôkazy na ich preukázanie a o týchto ani nerozhodol.

17. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k odvolaniu žalovaného uviedla, že zo zúčtovania pôžičky zo dňa 21.9.1995, poskytnutej Poľnohospodárskym družstvom Š. titulom zmluvy zo dňa 21.1.1994, vyplýva, že predmetná listina je výzvou žalovanému, aby zaplatil zvyšok pôžičky v celkovej výške 2 981,10 Sk a z potvrdenky zo dňa 22.9.1995 vyplýva, že uvedená suma bola žalovaným zaplatená, z tohto zúčtovania nevyplýva tvrdenie žalovaného, že pôžičku v celom rozsahu zaplatil on. Za stavu, keď pôžička bola poskytnutá počas trvania ich manželstva a žalovaný nepreukázal, že ju platil zo svojich výlučných prostriedkov, súd prvej inštancie musel podľa žalobkyne vychádzať zo zákonnej domnienky, že úhrady titulom pôžičky boli realizované z prostriedkov patriacich do ich BSM. Vo vzťahu k tejto zákonnej domnienke nemala žiadnu zákonnú povinnosť, dôkazná povinnosť bola na strane žalovaného, ktorý mal preukázať opak., t.j. že pôžička bola zaplatená z iných prostriedkov, ako patriacich do BSM. Uviedla, že rovnaká zákonná domnienka platí aj vo vzťahu k spôsobu uhradenia zvyšku ceny bytu v Šenkviaciach, tvrdila, že táto bola zaplatená z pôžičky od N. Š., mladomanželskej pôžičky, úspor a svadobných finančných darov; žalovaný tvrdil, že bola platená z jeho finančných prostriedkov získaných darom od jeho rodičov. Za stavu, keď byt v Š. nadobudli na základe zmluvy zo dňa 9.5.1995 do ich BSM, kúpna cena za byt bola splácaná a splatená počas trvania ich manželstva a žalovaný nepreukázal, že ju platil zo svojich výlučných prostriedkov, súd prvej inštancie musel vychádzať zo zákonnej domnienky, že zvyšok kúpnej ceny bol zaplatený z prostriedkov patriacich do BSM a dôkazná povinnosť bola podľa nej na žalovanom, ktorý mal preukázať, že zvyšok kúpnej ceny bol zaplatený z iných prostriedkov, ako z prostriedkov patriacich do BSM. Nespochybňovala, že počas trvania manželstva mala nižší príjem, ako bol príjem žalovaného, táto skutočnosť však sama osebe neznamená, že sa o nadobudnutie bytu pričínila v menšom rozsahu ako žalovaný, pričom jej pričinenie spočívalo v starostlivosti a výchove ich detí a vytváraní podmienok pre výkon povolania a zabezpečovanie finančných prostriedkov za účelom uspokojovania potrieb ich rodiny žalovaným.

Poukázala na to, že žalovaný na súde prvej inštancie nikdy netvrdil, že byt v Š. bol nadobudnutý aj z prostriedkov, ktoré mu boli poskytnuté od jeho otca/rodičov vo výške 130 000 Sk. Je pravdou, že žalovaný na pojednávaní dňa 27.2.2017 navrhol ohľadom obstarania bytu v Š. vykonanie dôkazu výsluchom svedka S. T. -jeho otca a ohľadom prevodu bytu v N. vykonanie dôkazu výsluchom svedkov C. H. a jeho manželky U., z uznesenia o odročení pojednávania vyplýva, že prítomnosť ním navrhnutých svedkov na pojednávaní dňa 7.6.2017 mal zabezpečiť žalovaný, na pojednávaní dňa 7.6.2017 žalovaný oznámil, že ako svedok sa dostaví jeho otec a že chce adresu ďalšieho svedka sa mu nepodarilo zistiť. Otec žalovaného sa na pojednávanie do vyhlásenia skončenia dokazovania nedostavil a z písomného podania žalovaného zo dňa 8.6.2017 vyplýva iba návrh na vykonanie dôkazu výsluchom svedka C. H. (§ 197 ods. 2 CSP) a návrh žalovaného na vykonanie tohto dôkazu považovala za špekulatívny, výlučne s úmyslom vytvorenia odvolacieho dôvodu. Žalobkyňa ďalej uviedla, že vo vyjadrení zo dňa 21.7.2016 žalovaný tvrdil, že na kúpu predmetného bytu s prísl. boli použité finančné prostriedky získané z predaja nehnuteľností- bytu v obci Š. vo výlučnom vlastníctve žalovaného (dokazovaním- kúpnu zmluvou zo dňa 9.5.1995 bolo preukázané, že toto tvrdenie nebolo pravdivé) vo výške 500 000 Sk, na zakúpenie ktorého mu boli poskytnuté finančné prostriedky darom jeho rodičmi a finančné prostriedky taktiež darované žalovanému jeho rodičmi vo výške 450 000 Sk, teda rodičia žalovaného na zabezpečenia obydlia pre svojho syna mu celkovo poskytli sumu 950 000 Sk, čo predstavuje celkovú výšku ceny, za ktorú bol predmetný byt v BSM zakúpený (žalovaný žiadny dar nepreukázal, ak by bol dar dostal, do 31.12.2003 účinný v konaní o vyporiadanie BSM zákon č. 318/1992 Zb. mu ukladal povinnosť podať priznanie k dani z darovania, také priznanie nikdy nepodal, pretože dar nedostal. Pre posúdenie skutkového stavu v konaní o vyporiadanie BSM nemalo podľa žalobkyne význam zistenie výšky odplaty za prevod členských práv a povinností spojených s členstvom v družstve a bytom v Pezinku, ale pôvod a status finančných prostriedkov, ktoré boli zaplatené v súvislosti s ním. Výsluch svedka C. H. takúto skutočnosť nebol podľa nej spôsobilý preukázať a preto bol jeho výsluch nadbytočný. Skutočnosť, že daň z prevodu nehnuteľnosti (bytu v Šenkviaciach) zaplatil žalovaný, nemá pre posúdenie skutkového stavu žiadny význam (nie je dôkazom výlučného vlastníctva žalovaného k predmetnému bytu. V prípade predaja bytu v Š. išlo o prevod vlastníckeho práva, v prípade bytu v Pezinku išlo o nadobudnutie členských práv a povinností v bytovom družstve, tento rozdiel bol dôvodom, že kúpna cena za byt v Šenkviaciach bola vo výške 500 000 Sk a odplata za členský podiel bola vo výške 450 000 Sk. Platby súvisiace s vlastníctvom bytu (do fondu údržby a opráv, za správu bytového domu, na daň z nehnuteľnosti) zaplatené ňou aj za žalovaného, presne špecifikovala v jej písomnom podaní zo dňa 24.4.2018. Nepovažovala za potrebné preukazovanie toho, či jej syn Matej prispieval na domácnosť v čase, keď jej poskytoval pôžičky a táto ani z tvrdení žalovaného nevzišla. Tiež nikdy z tvrdení žalovaného nevzišla potreba dokazovania skutočnosti, že sumy vykazované bankami na účtoch žalovaného v celom rozsahu patrili do BSM a že tieto nemohli mať a nemali v rokoch 2008/2009 nasporené. Sám žalovaný na pojednávaní dňa 7.12.2016 uviedol, že peniaze, ktoré vybral, prišli od jeho otca a ktoré si zarobil, jednalo sa prakticky o také sporenie, ktoré otec dával mimo mzdy. Tvrdenia žalovaného o nemožnosti mať úspory vo výške súm na účtoch žalovaného popierajú údaje o príjmoch žalovaného uvedené v spise Okresného súdu Pezinok sp.zn. 12P 153/2009. Konštatovala, že súd prvej inštancie nebol povinný bez návrhu strán dokazovať z vlastnej iniciatívy pôvod finančných prostriedkov na účtoch žalovaného, keď konanie o vyporiadanie BSM sa neriadí zásadou vyhľadávania, ale koncentračnou. Ak žalovaný tvrdil, že nešlo o jeho finančné prostriedky, má podľa žalobkyne svoje tvrdenie preukázať, resp. navrhnúť vykonanie dôkazov do vyhlásenia dokazovania za skončené, čo žalovaný neučinil. Pohyby na účtoch špecifikovala v jej písomných podaniach a tieto preukázala dôkazmi. Uviedla, že čas rekonštrukcie vyplýva zo znaleckého posudku, a to rok 2000 - okná, podlaha v obývačke, ostatné podlahy, okrem dlažby, rok 2004- jadro, kúpeľňa, WC, stierky v jadre, dlažby, kuchynská linka, rok 2006 - radiátory, nové dvere, žalovaný znalecký posudok nenamietal. Z dôkazov je podľa žalobkyne zrejmé, že tieto prostriedky boli na účty pripísané po realizácii rekonštrukcie uvedenej v znaleckom posudku (9.6.2008, 8.9.2008, 7.10.2008, 5.11.2008, 8.12.2008) a že v období výberov z účtov (12.2.2009, 17.6.2009, 23.4.2009 - krátko pred opustením spoločnej domácnosti žalovaným) nemohli byť a ani neboli vynaložené žiadne finančné prostriedky na rekonštrukciu. Čas montáže zasklievacieho systému na balkóne (4/2008) preukázala dokladmi, ktoré boli prílohou jej podania zo dňa 7.6.2017 (predloženého súdu na pojednávaní dňa 7.6.2017) - táto bola hradená zo stavebného sporenia vo WÜSTENROT, stavebnej sporiteľne, a.s. Suma 200 000 Sk (6 638,78 eur) vybraná žalovaným dňa 7.10.2008 z účtu v ISTROBANKA, a.s., vložená na MAXIKNIŽKU, nebola v celom rozsahu priebežne spotrebovaná do 26.5.2009 (t.j. v čase ich spoločnej domácnosti) na výdavky na domácnosť a investície do bytu, táto suma bola jednorázovo vybratá z MAXIKNIŽKY dňa 23.4.2009, a to v čase, kedy už boli vzťahy medzi nimi veľmi napäté a domácnosť nefunkčná. Mala za to, že finančné prostriedky nadobudnuté počas manželstva a evidované

na účte vedenom na meno ktoréhokoľvek z manželov, patria bez ďalšieho do BSM, súd túto skutočnosť preukazovať nemusí a opak, že opak mal preukazovať žalovaný, ak zákonnú domnienku popieral, čo neurobil. Uviedla tiež, že žalovaný s pojednávaním dňa 7.12.2016 v neprítomnosti jeho právneho zástupcu nesúhlasil.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalobkyne k žalobkyňou tvrdenej zákonnej domnienke o veciach patriacich do BSM uviedol, že nie je zrejmé, z akého „zákonného“ ustanovenia má táto jej domnienka vyplývať a žalobkyňa ani len neoznačila právny predpis, z ktorého by predmetná údajná zákonná domnienka mala vyplývať. Za absurdné považoval tvrdenie žalobkyne, že súd nemusí zisťovať čo patrí, resp. nepatrí do BSM. S poukazom na Komentár Občianskeho zákonníka a na judikáty uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 42/1972, rozhodnutie zverejnené v Bulletin NS ČR pod B 19/1975, rozsudok NS ČR sp.zn. 22Cdo 2433/1999 zo dňa 17.1.2001 atď. mal za to, že súd je povinný zistiť, čo do BSM skutočne patrí. Argumentácia žalobkyne o údajnej zákonnej domnienke nemá podľa neho oporu v zákone, súdnej praxe, ani v právnej teórii, práve naopak, súd je povinný zistiť, čo do BSM skutočne patrí. Namietal, že napriek zákonným povinnostiam vyplývajúcim pre súd z ust. § 185 ods. 1 a § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v priebehu konania vôbec nerozhodol o nevykonaní ním navrhnutých dôkazných prostriedkov a v jeho rozsudku absentuje akákoľvek zmienka o tom, prečo ním navrhnuté dôkazy nevykonal. Vytýkal súdu prvej inštancie, že ani raz neodročil pojednávanie za tým účelom, aby boli volaní a na ďalšom pojednávaní vypočutí ním navrhnutí svedkovia. Za bezpredmetnú považoval argumentáciu žalobkyne, že sa vyjadril, že vie zabezpečiť svedka a tohto potom nezabezpečil ani na jedno pojednávanie majúca za to, že súd vedie konanie a súd prvej inštancie mu nikdy túto povinnosť zabezpečiť konkrétneho svedka neuložila ani raz neodročil pojednávanie za tým účelom, aby ním navrhnutí svedkovia boli vypočutí na ďalšom pojednávaní. V súvislosti s nevykonaním dôkazu výsluchom manželov H. uviedol, že ich vypočutie bolo dôležité v súvislosti s objasnením nadobudnutia bytu v Pezinku a členských práv k nemu, nakoľko tento byt je predmetom vyporiadania BSM a žalobkyňa sa snaží spochybniť dôležitosť výšky odplaty, za ktorú mali od nich nadobudnúť byt v Pezinku/členské práva k nemu s odôvodnením, že výška odplaty nemá význam pre posúdenie skutkového stavu. Avšak vzhľadom k tomu, že výška odplaty prevyšovala súdom nesprávne zistenú výšku a že táto prevyšovala aj výšku finančných prostriedkov, ktorými obe sporové strany mohli disponovať v čase nadobudnutia bytu v Pezinku a členských práv k nemu je podľa neho zistenie tejto skutočnosti (skutočnej výšky odplaty) nutné pre skutočné zistenie toho, čo patrí do BSM, ako aj toho, kto sa akou mierou pričínil, resp. čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok v zmysle § 150 Obč.zák. Mal za to, že zistenie skutočnej výšky odplaty za nadobudnutie bytu v Pezinku a členských práv k nemu spolu s výsluchom ním navrhnutého svedka S.na T. by jednoznačne preukázalo, že nadobudnutie bytu v Pezinku a členských práv k nemu bolo hrazené z prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve, ktoré získal od svojho otca.

19. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podanom k vyjadreniu žalovaného poukázala na ust. § 143 Obč. zák. s tým, že z neho vyplýva zákonná domnienka, že veci nadobudnuté za trvania manželstva patria do BSM a ak jeden z manželov tvrdí, že vec (alebo čokoľvek, čo môže byť predmetom vlastníctva), ním nadobudnutú počas trvania manželstva nadobudol dedičstvom, darom, reštitúciou alebo slúžila/slúži výkonu jeho povolania, musí existenciu dôvody výluky veci z BSM preukázať. Inak platí zákonná domnienka, že vec môže byť predmetom vlastníctva, patrí do BSM. Tiež konštatovala, že obdobne, ak manželia pri vyporiadavaní investícií do majetku patriaceho do BSM nepreukážu, že nejaká investícia do BSM bola vynaložená z majetku vo výlučnom vlastníctve jedného z nich, platí, že bolo investované z majetku patriaceho do BSM do majetku patriaceho do BSM. Uviedla, že žalovaný nerealizoval žiadne investície zo svojho výlučného majetku do BSM, počas trvania BSM nemal žalovaný vo svojom výlučnom vlastníctve nič a tak byt v Šenkviaciach, ako aj byt v Pezinku, bol nadobudnutý do BSM výlučne z finančných prostriedkov patriacich do BSM. Pokiaľ žalovaný predmetom konania učinil právo na uhradenie toho, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, nakoľko tak urobil v podaní zo dňa 21.7.2016, doručenom súdu dňa 26.7.201, t.j. až po uplynutí trojročnej lehoty na vyporiadanie BSM dňa 8.10.2015, resp. po uplynutí troch rokov od zániku manželstva dňa 8.1.2012, vzniesla námietku premlčania práva žalovaného na vyporiadanie ním tvrdených investícií/výnosov do BSM, a to v prípade, ak žalovaný existenciu takéhoto svojho práva preukáže.

20. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné

doplniť ani zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne ani žalovaného nie sú dôvodné.

21. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta C.s.p.).

Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

23. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia § 143, § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel a BSM strán sporu po rozvoze ich manželstva v súlade so zásadami v citovaných zákonných ustanoveniach uvedených, vyporiadal. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolacie námietky žalovaného a žalobkyne nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

24. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP predovšetkým z úradnej povinnosti ale aj vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Žalovaný ako procesné pochybenie súdu prvej inštancie videl v tom, že jeho právny zástupca nebol predvolaný na pojednávanie na deň 7.12.2016.

26. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní sporovej strane realizáciu procesných práv, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom (predtým Občianskym súdnym poriadkom) za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

28. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že na pojednávaní dňa 27.2.2017 právny zástupca žalovaného uviedol, že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie na deň 7.12.2016, na čo mal súd prvej inštancie zistiť, že v spise nebolo založené jeho plnomocenstvo a ani ho nevyzval na doloženie plnomocenstva, na čo právny zástupca žalovaného krátkou cestou založil do spisu plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 7.12.2016 tiež nevyplýva nesúhlas žalovaného s pojednávaním bez jeho právneho zástupcu a po jeho otvorení v podstate išlo o stručné vyjadrenie žalobkyne a žalovaného s konštatovaním, že medzi nimi neprebehla komunikácia ohľadom novej dohody o vyporiadaní BSM bez vykonávania dokazovania, za účelom ktorého bolo toto pojednávanie aj odročené na deň 27.2.2017, takže k porušeniu procesných práv žalovaného, k odňatiu

mu možnosti konať pred súdom, ani k porušeniu právnej zásady rovnosti zbraní sporových strán tým nedošlo, zo strany súdu prvej inštancie v tomto prípade nedošlo k porušeniu ust. § 110 CSP.

29. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie v rozpore s judikatúrou nezistil riadne a dostatočne skutkový stav vecí, pretože nevykonával ním navrhované dôkazy, ktorých nevykonanie bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, o týchto ani nerozhodol a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne aplikoval ust. § 150 Obč. zák.

30. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení než je strana, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť. V takom prípade musí súd rozhodnúť v situácií dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tomu, na kom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto tvrdí, že vec nadobudnutá počas trvania manželstva nepatrí do BSM, že vec bola nadobudnutá za trvania manželstva, že peňažné sumy preukázateľne vynakladané za trvania manželstva na svoj oddelený majetok, boli výlučne jeho prostriedky a pod. Ak vybral jeden z manželov za trvania manželstva peňažné prostriedky z účtu, ktoré boli predmetom BSM, nesie dôkazné bremeno v tom, že ich použil z účtu, ktoré boli predmetom BSM, nesie dôkazné bremeno v tom, že ich použil v súlade s § 144 a nasl. Obč. zák. (hlavne na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udrzovaním majetku v BSM) - NS SR sp.zn. 2Cdo 122/2006.

31. Pokiaľ žalovaný namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, a to výsluch svedkov jeho otca S. T., ktorým sa malo preukázať, že nadobudnutie bytu v Pezinku a členských práv k nemu bolo hrazené z prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve, ktoré získal od svojho otca a výsluchom svedkov manželov H. s tým, že ich vypočutie bolo dôležité v súvislosti s objasnením nadobudnutia bytu v Pezinku a členských práv k nemu, nakoľko tento byt je predmetom vyporiadania BSM, odvolací súd uvádza, že ani vykonaním týchto dôkazov by k zmene zisteného skutkového stavu na základe listinných dôkazov nedošlo, pretože by nevyvrátili obsah listinných dôkazov, z ktorých súd prvej inštancie správne vychádzal. Pritom z uvedenej zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.2.2017 tiež vyplýva, že pojednávanie bolo odročené za účelom ďalšieho dokazovania na 7.6.2017 s tým, že tento termín berú strany sporu na vedomie a že žalovaný zabezpečí prítomnosť svedkov a súd si pripojí trestný spis. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 7.6.2017 v jej úvode vyplýva, že žalovaný uviedol, že ako svedok sa dostaví jeho otec, adresu ďalšieho svedka sa mu nepodarilo zistiť. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.4.2018 vyplýva, že žalovaný, resp. jeho právny zástupca, ktorí účasť dovtedy navrhnutých svedkov nezabezpečili a už ďalej neuvádzali návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov, a tiež ani v záverečnej reči. Preto nebola dôvodná odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonával ani jeden z týchto ním navrhnutých dôkazných prostriedkov, a že súd sa nimi vôbec nezaoberal, procesne sa s nimi nevysporiadal, ich vykonanie nezamietol a úplne ich opomenul. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že podľa § 185 CSP môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Ide o princíp formálnej pravdy, čo predstavuje jednu z najzásadnejších zmien civilného procesu. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Nie je preto dôvodná námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nezistil dostatočne skutkový stav. Žalovaný v konaní síce navrhoval vykonanie dôkazu výsluchom ním označených svedkov, avšak ich prítomnosť mal zabezpečiť v zmysle zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.2.2017, čo neučinil a neskôr neuvádzal, že na tomto vykonaní dôkazu trvá, a to ani vo svojej záverečnej reči a do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Preto sa odvolací súd nestotožnil s jeho odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie pochybil, keď tento dôkaz nevykonával a o jeho nevykonaní nerozhodol a nevykonanie dôkazu výsluchom týchto svedkov neodôvodnil.

32. Zásady, z ktorých treba vychádzať pri vyporiadaní BSM upravuje ust. § 150 Občianskeho zákonníka tak, že pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je

oprávnený požadovať, aby sa uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliada predovšetkým na potreby maloletých detí, na to ako sa každý z manželov staral o rodinu a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Znenie § 150 Občianskeho zákonníka nevylučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere, bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Zákon výslovne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania a disparita môže byť tak vyjadrená nielen percentom, či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať, čo vyplýva aj z Nálezu ÚS SR z 13. marca 2013 sp.zn. I.ÚS 537/2012-37.

33. Do vyporiadania môže zahrnúť súd len tie veci (majetkové práva a záväzky), ktoré účastníci urobili predmetom vyporiadania, to platí aj pre zápočty toho, čo bolo vynaložené zo spoločného majetku na výlučné majetky manželov a naopak. Súd postupuje pri vyporiadaní týchto vecí podľa zásad uvedených v § 150 Obč. zák. Súd prvej inštancie v zmysle uvedeného postupoval a vyporiadanie BSM vykonal správnym smerom a na základe správne vykonaných dôkazov potrebných pre rozhodnutie vo veci a z neho vyodeným záverom sa odvolací súd stotožnil.

34. Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného, ktorý za v rozpore so zisteným skutkovým stavom považoval záver súdu prvej inštancie, že byt, ktorý je predmetom vyporiadania BSM, nadobudli strany sporu z prostriedkov patriacich do BSM. Pokiaľ žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal tým, z akých finančných prostriedkov bola uhradená uvedená pôžička vo výške 92 641 Sk, pričom zo zúčtovania pôžičky zo dňa 21.9.1995 vyplýva, že toto v celom rozsahu splnil, táto jeho námietka je právne irelevantná, nakoľko k splateniu pôžičky došlo za trvania manželstva a z finančných prostriedkov patriacich do BSM. Ak žalovaný tvrdenia žalobkyne o použití finančných prostriedkov na nadobudnutie bytu spochybňoval tým, že ich manželstvo bolo uzavreté dňa 12.12.1990 a kúpna zmluva na byt v Šenkviaciach bola uzatvorená dňa 9.5.1995, teda medzitým prešlo štyri a pol roka a z časového hľadiska a že je podľa neho nepravdepodobné, že by tieto prostriedky strany sporu mali stále k dispozícii aj v čase uzatvárania zmluvy k bytu, táto námietka nie je dôvodná, nakoľko všetky finančné prostriedky/príjmy manželov počas trvania manželstva a všetko, čo za trvania manželstva nadobudli, s výnimkou vecí nadobudnutých dedičstvom, darom výlučne jednému z manželov, patria do BSM. Takúto výnimku žalovaný v konaní nepreukázal a že predmetný byt nadobudli žalobkyňa a žalovaný do BSM bolo v konaní nepochybne preukázané aj listinnými dôkazmi, potvrdzujúcimi tvrdenia žalobkyne. Ak na získanie novej veci sa použijú čo i len sčasti prostriedky z BSM, je celá vec predmetom BSM (R42/1972). Ak byt manželvia odkúpili do vlastníctva počas trvania manželstva zo spoločných finančných prostriedkov, alebo aspoň z časti zo spoločných prostriedkov, potom ho nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva V preskúmvanej veci bolo nepochybne, že byt, ktorý bol predmetom vyporiadania BSM, patril do BSM (a to aj v prípade, keby len časť prostriedkov bola naň vynaložená zo spoločných prostriedkov manželov), výlučné finančné prostriedky vložené žalovaným do jeho kúpy neboli zistené, nakoľko ním nadobudnuté finančné prostriedky aj jeho príjmy patrili za trvania manželstva do BSM. Sám žalovaný v odvolaní uviedol, že nie je pravdou, že by bol tvrdil, že celá cena za byt v N. bola uhradená výlučne z prostriedkov patriacich jemu, ktoré získal darom od svojich rodičov a že zhodne so žalobkyňou uviedli, že skutočná cena za byt, resp. jej časť bola uhradená z peňazí z predaja bytu v Š. (ktorý nadobudli z jeho finančných prostriedkov) a časť ceny 450 000 Sk bola uhradená z finančných prostriedkov poskytnutých jeho otcom priamo a výlučne jemu. Tiež v odvolaní uviedol, že v konaní tvrdil, že byt v Š. bol nadobudnutý aj z prostriedkov, ktoré mu boli poskytnuté od jeho otca/rodičov.

35. Posúdením obsahu odvolania žalovaného považoval odvolací súd za nepodstatné odvolacie námietky žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne pri vyporiadaní BSM vychádzal zo zásady disparity podielov na spoločnom majetku vzhľadom k tomu, že on sa vo väčšej miere zaslúžil o nadobudnutie vyporiadavanej nehnuteľnosti, ďalej že nesprávne do vyporiadania zahrnul tiež žalobkyňou uplatnené náklady, záväzok z ktorých prikázal do ich podielov a že sa nesprávne vysporiadal s jeho výbermi na účtoch a finančnými prostriedkami danými jeho rodičmi výlučne jemu, posudzoval jeho konanie za v rozpore s dobrými mravmi.

36. Výnimočné priznanie väčšieho podielu pri vyrovnaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemožno odôvodniť väčšími zásluhami o vytvorenie majetku, ak jeden z manželov mal na to lepšie predpoklady (vzhľadom na svoje vzdelanie, schopnosti, profesiu, zdravie a pod.) než druhý manžel, ktorému však nemožno vytknúť, že pri starostlivosti o rodinu, pri nadobúdaní a udržiavaní spoločných vecí, pri starostlivosti o dieťa a pri zaobstarávaní spoločnej domácnosti nevyužíval svoje možnosti a schopnosti. Prichádzalo by to do úvahy v prípadoch, ak by jeden z manželov nevyužíval pri nadobúdaní a udržiavaní spoločných vecí, pri starostlivosti o deti a rodinu a pri zaobstarávaní spoločnej domácnosti svoje možnosti a schopnosti a svoje povinnosti neplnil riadne alebo v prípadoch, v ktorých manželia žili oddelene a nadobúdali veci do bezpodielového spoluvlastníctva, napr. vo svojich oddelených bydliskách (Zborník IV). Tiež poukazovanie žalovaného na to, že počas trvania manželstva mala žalobkyňa neustále príjem na úrovni minimálnej mzdy, preto nemal za zrejme, na základe čoho mal súd prvej inštancie za preukázané, že o nadobudnutie bytu sa mala pričiniť rovnako ako on, nie je dôvodné. Pritom na jednej strane žalovaný poukazuje na nízky príjem žalobkyne a na druhej strane spochybňuje finančnú výpomoc jej rodičov formou pôžičiek v čase, keď sa na nákladoch vynaložených žalobkyňou sám nepodieľal a mal podieľať, a to nielen v súvislosti s výživným na deti, ale aj nákladmi spojenými s úhradami na udržanie spoločnej nehnuteľnosti, povinnosť ktorá žalovanému vyplývala tiež ako spoluvlastníkovi bytu.

37. Pri vyporiadaní BSM v zásade platí princíp parity (rovnosti podielov), ako vyplýva z usta. § 150 prvá veta Obč. zák., podľa ktorého pri vyporiadaní BSM sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Odchýlka, t.j. disparita podielov spočíva v rozdielnom určení podielov pre jednotlivých manželov. Znenie § 150 Obč. zák. nevylučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere, bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, a disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom či zlomkom.

38. Čo sa týka tiež disparity podielov, argumentácia súdu prvej inštancie odôvodňujúca aplikáciu disparity pri vyporiadaní BSM správne spočíva predovšetkým na morálnych, sociálnych a rodinných základoch. Ak žalovaný v odvolaní vytýka, že neplatenie výživného na deti nesúvisí s prejednanou vecou, namieta finančnú pomoc žalobkyne jej rodičmi, ako aj spochybňovanie záveru súdu prvej inštancie, že žalobkyňa je odkázaná na bývanie v nehnuteľnosti spolu s dvomi deťmi považoval žalovaný za tendenčný, nakoľko dcéra Q., nar. 18.12.1995, teda má 23 rokov a syn S., nar. 31.12.2001 dovŕši 17 rokov, s týmito konštatovaniami žalovaného nemožno súhlasiť, lebo uvedené len podčiarkuje jeho celkový postoj k plneniu si svojich rodičovských povinností a jeho ľahostajný a nezodpovedný prístup k rodinnému životu a starostlivosti o vlastné deti. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie ani len nezisťoval pôvod finančných prostriedkov na predmetných účtoch a bez akéhokoľvek dôkazu, resp. vykonaného dokazovania v tomto smere ustálil, že tieto patrili do BSM, žalovaný žiadnym dôkazom nevyvrátil, že finančné prostriedky na predmetných účtoch nepatrili do BSM. Vychádzajúc zo skutočnej výšky príjmov žalobkyne (400 eur mesačne) a jeho príjmov považoval za logicky vylúčené a úplne nereálne, aby sumy vykazované bankami na jeho jednotlivých účtoch patrili do BSM, nakoľko strany sporu nemohli mať a ani nemali v rokoch 2008/2009 vlastné úspory v takejto výške. Vo svojom vyjadrení k žalobe pritom sám žalovaný uviedol, že aj zo súdnych konaní sp.zn. 10C 96/2009 a sp.zn. 5C 2/2011 vyplýva, že bol vylúčený z rodinného združenia PREMOS z dôvodu, že zo spoločného trezoru bral hotovosť bez vedomia ostatných členov združenia (č.l. 73 p.v.), ktoré finančné prostriedky, ako aj ostatné príjmy patrili tiež do BSM. Tvrdil, že na účtoch mali byť aj finančné prostriedky od jeho otca, ktorému tieto mal aj vracať, pričom toto tvrdenie žiadnymi dôkazmi nepreukázal. Žalovaný tiež nepreukázal, že by výbery ním uskutočňované z predmetných účtov patriacich do BSM, ako bolo v konaní preukázané, boli použité inak, ako pre jeho výlučnú potrebu. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného preto vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Odvolacie námietky sú totožné s námietkami, ktoré žalovaný prezentoval v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku.

39. Žalobkyňa svojim odvolaním žiadala o zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa náhrady spoluvlastníckeho podielu v sume 12 578,03 eur zmeniť a uložiť jej povinnosť ho zaplatiť žalovanému do troch rokov alebo v mesačných splátkach po 350 eur splatných do 25. dňa toho- ktorého mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s

plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého dlhu, považujúc trojdňovú lehotu na plnenie za neprimerane krátku vzhľadom na jej príjmové a majetkové pomery, ktoré podľa nej odôvodneným prípadom, kedy mal súd prvej inštancie využiť právo dané mu ustanovením § 252 ods. 3 CSP a určiť jej na plnenie dlhšiu lehotu alebo umožniť jej plniť v splátkach pod hrozbou straty výhody splátok. Tejto odvolacej námietke odvolací súd nevyhovel už aj vzhľadom na to, že by došlo k znevýhodneniu žalovaného na jeho právach na vyrovnanie v značnej miere a tiež vzhľadom na dĺžku už trvajúceho konania o vyporiadanie BSM. V časti trov konania žiadala žalobkyňa rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať jej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Ani tejto odvolacej námietke žalovanej odvolací súd nevyhovel, nakoľko sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie pri rozhodovaní ako aj s odôvodnením jeho rozhodnutia o trovách konania. Za nedôvodnú a právne za irelevantnú považoval odvolací súd tiež námietku premičania žalobkyne v jej vyjadrení k vyjadreniu žalovaného, že žalovaný predmetom konania učinil právo na uhradenie toho, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok až po uplynutí trojročnej lehoty na vyporiadanie BSM dňa 8.10.2015, resp. po uplynutí troch rokov od zániku manželstva dňa 8.1.2012.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu spolu s opravným uznesením zo dňa 10. augusta 2018 č.k. 9C 191/2015-385 ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP a vzhľadom na čiastočný úspech žalobkyne a žalovaného v odvolacom konaní, žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 C.s.p. nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C.s.p.